

opusdei.org

“Nujno je, da si človek notranjega življenja”

Nujno je, da si “božji človek”,
človek notranjega življenja,
človek molitve in žrtve. — Tvoj
apostolat mora izvirati iz obilja
tvojega življenja “navznoter”.
(Pot, 961)

16. marec

Notranje življenje. Svetost v
vsakdanjih nalogah, svetost v
majhnih rečeh, svetost v poklicnem
delu, v vsakodnevnih prizadevanjih

...; svetost, da bi posvečevali druge. Nek moj znanec — nikoli ga nisem dobro spoznal! — je nekoč sanjal, da z letalom leti na veliki višini, vendar ne notri, v kabini: sedel je na krilih. Ubogi nesrečnik, kako je trpel! Videti je bilo, da mu je naš Gospod dal razumeti, kaj se v božjih višinah dogaja z apostolskimi dušami, ki jim primanjkuje notranjega življenja ali ki ga zanemarjajo — živijo v negotovosti, tesnobnosti, nenehno v nevarnosti, da bodo strmoglavile, trpijo in so negotove.

In dejansko mislim, da so v resni nevarnosti, da zaidejo: tisti, ki se spuščajo v akcijo — v aktivizem! — in opuščajo molitev, požrtvovalnost in nepogrešljiva sredstva za to, da bi dosegli trdno pobožnost: pogostnost zakramentov, premišljevalno molitev, spraševanje vesti, duhovno branje, nenehno zatekanje k presveti Devici Mariji in k angelom varuhom ... Vse to z nenadomestljivo

učinkovitostjo pripomore, da je kristjanov dan tako prijazen, ker iz njegovega notranjega bogastva tečeta božja milina in sreča, kakor med izsatovja.

V osebni intimnosti, v zunanjem obnašanju, v odnosih z drugimi, pri delu se mora vsakdo poskušati obdržati v nenehni božji navzočnosti, s pogovorom — dialogom — ki se ne izraža navzven. Oziroma bolje rečeno, običajno se ne izraža s hrupom besed, mora pa se opaziti v prizadevanju in v ljubečem trudu, ki ga vložimo v to, da bi dobro dokončali svoja opravila, tako pomembna kot malenkostna. (*Božji prijatelji, 18-19*)
